

Bogdan Suceavă

AZ ÖRDÖG KÜLDÖTT EGY ZONGORÁT

(A trimis diavolul un pian)

- Ki küldene ide csomagot? Vajon ki lehet? - töprengett. - Még csak levelet sem írt nekünk senki, azt se tudom, mióta.

- Most érkezett - mondta a nő komoran. - Amikor a postás ideért az utcában, kopogott a kapun, és azt mondta: tessék, csomagotok van, itt írd alá. Aláírtam. Mondta még, hogy alig bírta felhozni a dombra, pedig a biciklijén tolt.

A férfi kijött a verandára, tornaingben, kezén nagy, makacs olajfoltokkal. Arcán az olaj összevegyült a verítékkal. Ha nem sikerül megjavítania a láncfűrész holnapig, elveszíti a fizetséget, amit a menedékháznál a fa felvágásáért kapna. Bár kevesebb turista jön már, mint egykor, a menedékház továbbra is fizet a tűzifa szállításáért, felaprításáért és elrakásáért. A láncfűrész régi volt, a hatvanas évekből, szovjet gyártmány. Annak idején egy vagyonba került, egy motorbicikli árát adta ki érte. Csakhogy azóta az acélfogai felőröltek egy egész erdőt, s most már alig piheg. Amikor pedig meg se moccan, nehéz rájönni, mi kellene neki.

- Mit ír a csomagon? - kérdezte a férfi, miközben elnyűtt ronggyal törölgette a kezét.

A nő térdre ereszkedve nézte az udvar közepén a faladát, amelyen nagy betűkkel, vörös festékekkel ez állt: *TÖRÉKENY*.

- A neved van rajta és a címünk. Igen, nekünk jött, Küküllőgazló 166.

- Nehéz? - érdeklődött a férfi, mintha épp magához térne döbbene-téből. Félig-meddig megfogalmazott magában egy elméletet a küldeményről, elképzelte, ahogyan láncban téved egy sor postahivatal szerte a világon, amíg a csomag el nem érkezik hozzájuk.

- Könnyűnek nem könnyű - felelte a nő, miközben lassan felemelkedett. - Épp csak fizetni ne kelljen érte, nem hiányzik az ilyesmi.

A férfi hirtelen lecövekelt a lépcsőn. Az istálló behorpadt tetejére meredt, annak az embernek a tekintetével, aki mindent ért. Aztán megszólalt:

- Tudsz-e még valamit az unokatestvéredről, Costachéről?

A nő megélné: kült:

- Nem tudok semmit. A saját apjának sem írt már egy ideje. Legalábbis nem hallottam, hogy írt volna.

- Hány éve lehet annak, hogy elment?

- Nem is tudom. Azt hiszem, tíznél több. De úgy hallottam, kimúlt, miközben próbált átkelni Amerikába. Vagy Kanadába. Szóval oda, amerre menni akart. Azt mesélték, felszállt egy hajóra ott, ahol nem szabadott lennie. Aztán azt is mondták, hogy nem is volt azon a hajón, hogy már régóta Ausztráliában él, s ott egy juhfarmon dolgozik. Mindenfélét hallottam beszélni róla.

A férfi borostás állat vakargatta. Félni kezdett, mint mindig azoktól a dolgoktól, amelyeket nem értett. Igyekezett leplezni ezt a nő előtt.

- Igen - mondta -, tőle kell lennie, Costache unokatestvér csomagot küldött nekünk. Összeszedte magát pénzileg, és most ezt juttatta nekünk.

- Mi lehet benne? - töprengett a nő, és egy lépésnyit hátrált.

- A legjobb egy új láncfűrész volna. De úgy hallottam, ilyent már nem gyártanak. Azt sem hiszem, Costache unokatestvéred van olyan okos, hogy kitalálja, mi kéne nekünk most a legjobban.

A nő vállat vont:

- Nincs ahonnan tudnia, milyen itt az élet manapság. Amikor ő eltávozott, te még a gyárban dolgoztál. Erősen elcsodálkozna, ha megtudná, hogy új mesterséged lett ősz fejjel...

- Hm, igen - mondta a férfi. Aztán, egy pillanatnyi mérlegelés után:

- Gyere, bontsuk ki.

Csavarhúzó t vett a kezébe, úgy közelítette meg a csomagot. Figyelmesen megszemlélte a fehér szegőléceket, teli voltak címkékkel, bélyegzőkkel, más jelzésekkel. Nagy, fekete betűkkel azt írta a küldemény egyik sarkán: *Aradi Vám*. A szegőlécek közé dőfte a csavarhúzó, és lassan megfeszítette. Hirtelen abbahagyta, azt mormolva:

- Szerinted kifizettetik velünk a dobozt?

A nő nem válaszolt.

A férfi leválasztotta az első szegőléce t, és tágra nyílt szemmel bámult a doboz belsejébe. Fehér fóliába csavart csomag. Bá rmi lehet benne. Elkezdte leszedni egyenként a szegőléceket. A csomag tartalmát nagy, fehér kockák védték, az üres helyeket ezekkel póto lták ki, anyaguk

tapintásra a gyapjúval töltött párnákéra emlékeztetett. Kiszedte mind-egyiket, és kiemelte a fényre a becsomagolt küldeményt. A kibontott doboz úgy festett, mint egy összetört csigaház. Üldögélt karjaiban azzal a tárggyal, csak nézte, egyetlen gondolat vagy ötlet nélkül. Könnyű volt, törékenynek tűnt, legalábbis a csomagoláson át ilyennek érezte. A napsütésben ragyogó fehérnek látszott. Ahol megfogta, a fóliára átkenődött ujjairól az olaj.

- Nem törölted le rendesen a kezed - ingatta a fejét a nő. - Mindened olajos, s a hajadnak olyan a szaga, mint a fűrészpornak.

A férfi továbbra is mozdulatlanul ült az udvar közepén.

- Ezt nem Costache unokatestvéred küldte - bökte ki.

Hirtelen léptekkel a tornác felé indult, letette azt a tárgyat a deszkalépcsőre, és óvatosan lefejtette róla a fóliát. Három könyvecske pottyant ki és szóródott szét estében, egy fehér, egy piros és egy szürke. Szeme elé pedig egy aprócska, szürkés, fénylő tárgy került, azt írta rajta apró betűkkel: *Macintosh 610*, és egy légszekerény nélküli harmonikára hasonlított, csak billentyűk helyett betűkkel feliratozott gombokkal volt ellátva. Hozzá volt ragasztva egy másik, sok kábelt tartalmazó csomag, ami azt jelezte, a különös tárgyhoz még valami tartozik, valamihez illeszkednie kell ahhoz, hogy működjön, hogy ez esetben valamilyen különlegesebb összekapcsolásról van szó.

- Van valami levél is veled? - kérdezte a nő, aki azóta sem moccant el az istálló mellől. Láthatóan nem adta fel egyelőre, hogy valamiféle emberközeli magyarázatot találjon erre a jelenésre.

- Valamilyen írógép ez - mondta a férfi, félig-meddig megvilágosodva. - Mindegyik gombon van egy betű. S van vagy száz belőlük. Nagyon sok van, olyan is, amelyiken nem lehet kiolvasni.

- Lehet, hogy eladhatjuk - töprengett a nő.

- Csak éppen találj olyasvalakit, akinek megvan a másik fele, ami kell hozzá, másképp nem tudom, mihez lehetne kezdeni veled.

Hirtelen az asszony felé fordult, és kifakadt:

- Te vagy a hibás! Mindent elveszel, amit adnak! Min'ha világszegényei volnánk! Inkább menj ki a kapu elé, figyeld a postást, és hívd be, amikor jön vissza az utca felső végéből.

A nő megrezzent, és tette, amit mondott a férfi. Kiállt az utca közepére, onnan nézegette, a kapu rácsán át, a verandán heverő, kibontott csomagot. Vétkesnek érezte magát. Egyik lábáról a másikra

álva, enyhén ingatta magát, mintha a szél fújná ide-oda. A férfi leült a ház lépcsőjére, onnan nézte hosszan azt a valamit. Összeszedte a földről a három könyvecskét. Nem lapozott beléjük. Így maradtak egy jó darabig, a férfi és a nő, amíg a postás fel nem sejlett a láthatáron, amint égis ver fel az utca porát biciklijével, amely úgy nyikorgott, hogy a falu szélén is hallatszott.

- Jó napot - lépett be az udvarra.

- Tudsz valamit erről a csomagról? - kérdezte a férfi, nehézkesen állva talpra a lépcső tetején.

A postás fiatal ember volt, szinte gyermek még, a férfi pedig magasról nézett le rá, még mindig dühösen vélt ostobaságáért, hogy pontosan nekik kézbesítette ezt a csomagot.

- Nem tudok - válaszolta a postás. - Minket behívnak a megyéhez gyűlésbe, s azt mondják, hogy panaszokat kapnak, mert nem végezzük jól a munkánkat, hogy elkeverednek a levelek, a csomagok, az utalványok. De már hogy lenne ilyen nehéz? Például van ez a csomag, az itteni címmel rajta. Hát idehoztam.

A nő egyszeriben elsápadt, két lépést visszahúzódott, és éles kiáltást hallatott.

- Hívjuk ide az atyát! - szólt aztán elhaló hangon. - El kell jönnie olvasni nekünk, megtisztítani az udvart. Nem tudom, ki küldte a csomagot, de akárki is legyen, a Szentírás szava eltörli ezt az egészet.

A férfi a fejét ingatta, láthatóan feszengve a nő szavai miatt. Aztán azt mondta:

- Nem pópa-dolog ez. Nem érted, hogy a csomag nem nekünk van? Tévedés az egész.

A postás kiigazította:

- A te neved van rajta. Nézd csak: szám, falu, megye, ország. És itt áll az is, hogy honnan jött, egy kanadai postahivatalból. Vagy miféle is az.

- Neked jött - mondta a nő is, mintha verdiktumot olvasna fel -, és nézd meg, milyen, mint egy harmonika, amelyiken játszani senki sem tud.

- Nem tudom - mondta a postás elgyötört hangon -, de biztosan nem az én hibám. Ne tegyetek panaszt a megyei postafőnöknél, mert vétket hoztok magatokra.

Kifordult az udvarról, elvette a kapu előtti kőhöz támasztott biciklijét, még egyszer visszanezett az olajtól szurtos férfira és a kerge szemű nőre. Sajnálta őket, ez volt a nézésében. A férfi elkapta a tekintetét, de már nem mondott semmit. Az asszony halomba gyűjtött mindent az udvaron, a fóliát és a puha kockákat, azt a dolgot visszatette a helyére, aztán bement az istállóba. A férfi felemelkedett ültéből, odament a satuasztalhoz, amelyen, a ház sarkánál, a félig szétszedett láncfűrész hevert. A nő kilépett az udvarra a gázpalackszállító szekérével. Kioldotta szakadt kötényét, felakasztotta egy szegre, mégsem mehet ki a házból így. Fejkendőjét megkötötte az álla alatt. Rádobta a dobozt a szekérére, és azt mondta:

- Ha nem találom meg a tisztelendőt, hogy olvasson nekem, talán az énekest. Valaki kell, hogy olvasson nekünk.

Abban a pillanatban annyit hallott meg csupán, ahogyan a férfi bekapcsolja a gépet, hallotta a durranást, de nem látta a lángcsóvát, azt sem, ahogyan az udvart pillanatok alatt ellepi a fekete, fojtó füst. Mérgezett kén szaga telepedett rá az egész helyre. A férfi sápadtra rémülten tápázkodott fel a földről. Tompán morogta:

- Na, így néz ki az ördög! Pontosan így! Én láttam már vagy kétszer, és mindig így csinál. Jobb lenne, ha azért hoznád ide a sekrestyést, hogy a láncfűrészemre olvasson, mert ebből élünk, s ennek márpedig anyyi...

A nő makacsul szembeszegült:

- De én is láttam, tudjad! Hallottam beszélni, láttam a tévében, hallottam éjszaka, vaksötétben, ahogy sántikálva lépked, és láttam most, ahogy postán küld jelt. Csupa tisztátalanságot adatott meg látnom, Uram, őrizz!

A férfi eltöprengett, füstbe fulladt hangon:

- Hogyan fogom felválni én ezek után azt a rengeteg fát fejszével? Túl sok. Lehetetlen.

Fejét ingatva nézett a nőre, aki sűrűn vetette a keresztet, riadt, tévelygő szemmel pillantva vissza a férfira, aztán csak annyit mondott neki:

- Te hogy gondolod, vajon él még Costache unokatestvéred ott, ahová elkerült?

TÖRTÉNET HARMONIKÁVAL

*(Poveste cu un acordeon)**Oliver Dragičević-nek*

- Nem fér be - mondta a hadnagy -, tömködjed te is egy kicsit.
 - Nem így megy ez - felelte a fiú. Verejtékezni kezdett.
 - Be kell férnie. Nem engedhetünk be senkit a Cotroceni Palotába anélkül, hogy a nála lévő tárgyakat át ne világítanánk.
 - Engedtessék meg - szólalt meg a művészügynök, aki hirtelen igencsak felfigyelt a beszélgetésre. - Marian Ionescu a Karlovy Vary-i klasszikus harmonika fesztivál győztese, és az elnöki hivatal meghívására van itt, hogy fellépjen. Nem valami terrorista, aki isten tudja, mit csempész be a harmonikájában.
 - Értem én - mondta a hadnagy -, de nagyon szigorú a szabályzat ilyen esetre. Az összes megadott méretű tárgyat át kell világítanunk. Logikus biztonsági intézkedés. Csak egy kicsit kell begyömöszölnünk.
 - Kizárt dolog - mondta Marian.
 - Álljunk meg egy kicsit - szólalt meg ismét az ügynök. - Beszélhetnék az ezredes úrral? Úgy gondolom, tisztázhatjuk így az egészet. Minden rendben van, nem történt semmi.
 - Természetesen - mondta a hadnagy. - Hívom rádió. A kettes kapunál van. Ma este sok meghívott ott lép be. Protokoll van erre.
 - Tudom - nyugtázta az ügynök -, mondta nekem is, hogy arra menjek. De a palotának ezen az oldalán parkoltunk. Ez a kapu volt a legközelebb. És havazni kezdett. Ott jöttünk be, ahol értük. Megkérem, értesítse rádió.
 - Persze - mondta a hadnagy. - Nem teszek egyebet, mint követem az államelnöki hivatal biztonsági előírásait.
 - Ez csak természetes, érthető - felelte az ügynök. - Nincs semmi gond.
 - Hihetetlen - suttogta a fiú. - Bele akarta gyömöszölni a harmonikámat az átvilágítóba. Életemben nem láttam még ennyi értetlenséget és tiszteletlenséget. Egyszerűen nem látta, hogy nem fér. Menjünk innen.
- Az ügynök diszkréten nevetett, mintha csak kettejük által érthető viccet hallana:

- Nem léphetünk le csak úgy. Itt az országos elismertséged forog kockán, az európai ösztöndíjról van szó, amelyet elnyersz az alapítvány bizottságának ajánlásával, sok minden most a tét. El sem tudod képzelni, hányan szeretnének ma este fellépni itt.

- De akkor sem szabad tömködni egy harmonikát. Nem tárgy. Ezek az emberek már akkor vérig sértettek, amikor úgy tekintettek rá, mint egy tárgyra, amiben el lehet rejtteni valamit. Egy hangszernek lelke van, a bensejében szellem lakik. És nem arra értem, hogyan egyensúlyozza ki a hangot, vagy milyen a légszekerény méretterjedelme, hanem a hangszer szelleméről beszélek. Nem szabad összezúzni, mert utána már soha nem tart velünk.

- Aha - mondta az ügynök, karójára nézve.

- A művészet lényege épp a hangszer lelke. A zenész ezzel folytat párbeszédet, mindent vele csinál. Távozzunk.

- Nem - felelte az ügynök. - Eredetileg egy tárogatóst akartak meghívni, ki kellett cseleznem. Erre fel egészen különleges ünnepséget hoztak össze, teljesen a klasszikus zenére van építve, így csak természetes, hogy érdeklí öket a jelenléted, Chopin harmonikán. Ez a mai este pedig olyasmi, mint Mozart Salzburgban.

- Drága barátom! - csendült fel mögötte az ezredes hangja. - Öllelek. Mikor érkeztetek? Ohó, ő Marian? Örülök, hogy megismerhetem. Jaj, milyen is ez az egész, hisz ott voltam a másik kapunál... Tudjátok, a német nagykövet.

- A gond a harmonikával van - suttogta tompán az ügynök. - A kapunál lévő fickó be akarja gyömöszölni az antiterrorista átvilágítóba. Tönkrevágja a négyezer dolcsis szerkentyűmet, aztán ótváru fog szólni. Mi több, felidegesítette a kölyköt, mondtam neked telefonban, hogy eléggé labilis.

- Hadnagy úr - szólt oda az ezredes -, kérlek szépen, segíts Marian úrnak, hogy vigye be a harmonikát. Légy szíves, kerüld meg vele az átvilágítót. Nincs semmi gond ezzel.

- Értettem.

- Vihetem én magam - mondta Marian. - Ne, ne, babonás vagyok, el a kezekkel róla.

- Rendben, természetesen - mondta az ezredes -, erre tessék.

Áthaladtak a folyosón, kiléptek az udvarra, aztán bementek egy oldalszárnyon át a palota épületébe. Felhaladtak a lépcsőn, és az emeleten az ezredes egy apró helyiség ajtóját nyitotta ki előttük.

- Kérem, érezzék otthon magukat. Még húsz percünk van, aztán mehetünk a kulisszákba.

- Van tükör? - kérdezte az ügynök.

- Hogyne, itt a függöny mögött. Ugyanennél készült fellépésére Placido Domingo is.

- Néhány perc csend jól jönne - mondta az ügynök.

- Persze, természetesen - válaszolta az ezredes. - Kérem. Ha szükségetek van bármire, itt a csengőgomb. Jövök értetek hamarosan.

Marian levetette a felöltőjét, elég vékonyan volt öltözve az időjáráshoz mérten, aztán elkezdte kibontani a harmonikát a tokból. Fekete bőrtok volt, ezüstszínű csatokkal. Az ügynök nézte egy kicsit, aztán elővette a fésűjét. Pár pillanatig a tükörbe bámult, nyitott szájjal grimaszolt, hogy elővillanjanak a fogai. Aztán Marian felé fordult.

Marian pokolian borzoz volt. Ingujiban ücsörgött, ráhajolva a harmonikára. Frakkja az ágyon hevert, védőzsákjában. Széthúzta a harmonika légszekrényét. Aztán összenyomta, egy dallamrészletet kezdett játszani.

- Nem hallom - szólalt meg.

- Micsodát? - képedt el az ügynök. - Tökéletesen szól.

- A szellemet.

- Semmi gond, hallgass rám, minden rendben van.

- Vadállatok, nem egyebek.

- Ez igaz - nevetett az ügynök.

Marian néhány másik skálát próbált ki.

- Azt hiszem, ideje felvenned a frakkot és a csokornyakkendőt.

- Még nem tartunk ott - felelte Marian. - A hangszer lelke nélkül nem ér semmit sem a frakk, sem egyéb.

- Oké - mondta az ügynök -, csak nyugodtan. Ne siesd el, csillapodj le. Az órájára nézett.

- Kész? - kérdezte az ezredes, aki épp belépett az ajtón.

- Igen, igen - felelte az ügynök -, menjünk, megfésüllek én, amikor odaérünk.

Marian hallgatott, felvette a harmonikáját, és zenélve indult el a folyosón. Harmóniakat játszott. Ugyanazt a frázist több tízszer, újra és újra elejétől kezdve.

- Mintha a kedvesemhez mennék - mondta az ezredes, az ügynökre kacsintva.

- Psszt - felelte az, alig észlelhetően. Aztán súgva hozzáfűzte: - Ász a fiú, de most épp felhúzta magát.

- Egy kissé nyers - mondta az ezredes.

- Ilyenek voltunk mindnyájan.

- Kivéve engem. Én tizenhét évesen tisztelegtem, nem fesztiválokon kóboroltam.

Kinyitotta az irdatlan szoba ajtóját, amely kulisszaként szolgált. Odabent az egyik sarokban, egy szintén frakkos, teljesen ősz úriember üldögélt, merev tartással, a Brâncoveanu-ház motívumvilágával díszített széken. Amikor pillantásuk találkozott, Marian abbahagyta a skálázást, mozdulatlan maradt egy pillanatig, aztán óvatosan letette a harmonikát. Meghajolt az idős férfi felé:

- A legnagyobb tisztesség számomra, hogy én zenélhetek a hangverseny nyitányaként - mondta. - Azóta csodálom, mióta először hallottam játszani. Ön az egyik példaképem. Előadásai közül leginkább Bach énekkari műveinek zongorára készített átíratait tartom nagyra. Dinu Lipatti óta nem volt részünk ilyen élményben.

Az idős férfi felemelkedett a székről, kezét nyújtott Mariannak:

- Én is hallottam önt játszani. Tudom, hogy adott elő Bach-műveket, tavaly ősszel ott voltam a koncertjén a Rádió hangversenytermében. Kiemelkedő tisztaságú előadás. A legtehetségesebb mai fiatal zeneművészek közé tartozik. Engedje meg, hogy átöleljem.

Az ezredes ismét csipentett a szemével az ügynök felé.

- Ettől megnyugszik.

- Mi a program? - kérdezte az, karójára pillantva. - Van utolsó perces változás?

Az ezredes fennhangon felelt:

- Elnök Úr hamarosan elkezdí üdvözlő beszédét. A teremben öexcellenciái, Hollandia, az Egyesült Államok és Németország nagykövete van jelen. Feltehetőleg protokolláris válasz-felszólalások következnek majd. Amint lejár a diplomáciai rész, a tanácsos úr bejelenti Mariant. A színpadon már ott a zongora, Marian ez elé állva fog játszani. Négy mikrofon veszi: egy a plafonból ereszkedik alá, egy állványra van téve, kettő pedig a zongorára erősítve. A szőnyegen van egy kis piros kereszt, Mariannak oda kell állnia. Miután lejár az

előadása, a tanácsos úr bejelenti a Mester zongorakonzertjét. Marianak tizenöt perce van, a Mesternek harminc, ahogyan megegyeztük. A ceremónia után koktéltre megyünk a Bizánci Terembe.

- Oké - mondta az ügynök. - Én maradok a színpalak mögött.

- El kell még próbálnom valamit most - mondta Marian.

- Nem lehet behangolni a hangszeret itt - jelezte udvariasan az ezredes -, behallszana a koncertterembe, és épp az elnök beszél.

A mikrofonok valóban az elnök hangját sokszorozták. Felolvasott valamit. Románia európai integrációja. Politikánk erővonala. Az összeurópai szellemiség. Civilizáció és kultúra. Az emberiség globális problémái napjainkban.

- A harmonikát nem kell behangolni - mondta Marian. - Nem úgy, mint a zongorát.

- Nem, természetesen - felelte az ezredes. - Viszont nem zajonghattunk itt, behallszik.

- Ez nem zaj, hanem zene. Lélek.

- Kimegyünk a folyosóra - mondta az ügynök.

- Hideg van ott - óvakodott Marian.

- Okés lesz - mondta az ezredes -, bemegyünk a rádióközvetítési és vágófülkébe.

- Jöjjen veled? - kérdezte az ügynök.

- Nem, egyedül megyek - felelte Marian.

Tíz perc múlva visszaérkezett, még mindig fésületlenül. A frakk ferdén állt rajta. Azt kérdezte:

- Még meddig beszél az elnök?

- Fogalmam sincs. Készen áll a hangszer? - kérdezett vissza az ügynök.

- Igen - felelte Marian felfénylő arccal. - Akármit el tudnék játszani most. Minden isten velünk van.

Arcán határtalan ragyogás ült.

- Gyere, megfésüllek én. Mutatom, hogyan kellene elhelyezkednie a frakknak a válladon, már annyiszor elmondtam... Ha így tettél volna Csehországban is...

- Azt hiszem, az elnök eléggé elnyújtja - mondta a Mester az ezredesnek.

- Ehh, ilyen a diplomácia.

- De tényleg - fordult Marian az ügynök felé. - A bejelentett programhoz képest már negyedóra telt el.

A mikrofonok azt közvetítették éppen, hogy a mai világ dinamikája, a racionalitás gyakorlati alkalmazásai, az időszerű pragmatikus megközelítések, a privatizáció, a művészet.

Marian felfigyelt. A Mester felé fordult:

- Ön hallja, miket mond?

- Nem - válaszolt nyugodt mosollyal az idős férfi -, sohasem hallgatom őket. Nem érdekel. Bemegyek, leülök a zongorához, előadok. Ennyi az egész.

Marian hosszasan szemlélte a Mestert. Az félrenézett. Marian belebámult a harmonika légszekrényébe, mintha az orra hegyét mérícskélne.

- Kilépek - szólt az ügynök -, feltétlenül el kell szívnom egy cigarettát.

- Megyek, beszélék a tanácsos úrral - mondta az ezredes. - Lássuk, készen áll-e minden a Bizánci Teremben.

Kisvártatva taps csendült fel. Hangfoszlányok. Kacajok. Valószínűleg valamelyik nagykövet tréfálkozott.

Végül a tanácsos úr hangja. Rövid bevezető beszéd, felkonferálás gyanánt.

- Hol van Marian? - viharzott be az ezredes a kulisszákba.

- Az előbb még itt volt - válaszolta a Mester.

- Most jelentik be - döbbsent meg az ezredes.

- Talán odakint van.

Az ezredes feltépte a hangszigetelt szoba ajtaját. Nem volt ott. Ekkor tért vissza az ügynök.

- Hol van Marian? - kérdezte az ezredes.

- Hát itt, bent - felelte az ügynök.

- Nem, itt nincs.

Az ügynök halálsápadt lett.

- Ezt nem hiszem el - mondta az ezredes.

- Az ajtó mellett álltam végig - bizonygatta az ügynök. - Nem volt, ahol.

- Lehet, a budin van.

Az ezredes benyitott a mosdóba. Kiáltotta. Aztán hirtelen sarkon fordult, és szaladni kezdett. Odakint mesésen havazott. Az ezredes

kémlelte, hová lépjen, cipőben volt. A hó lassan, vastag rétegben ült meg a földön. Az ezredes érezte, nedves a zoknija. A kettes kapu felvette az irányt, ahol Marian bejött korábban. Amikor odaért, a havon végigsietve, már zihált. Azt kérdezte a hadnagytól:

- Járt erre Marian Ionescu, a harmonikás?
- Ezredes úrnak tisztelettel jelentem, igen. Három perccel ezelőtt.
- És hol van most?
- Elhagyta a területet.
- Miért engedték?
- A program szerint azt hittük, tíz perccel ezelőtt befejezte a koncertjét... Fel is tűnt, hogy ilyen gyorsan távozik.
- Pff - verejtékezett az ezredes -, még csak nem is lépett fel. Húha, ez durva lesz... Mindnyájan megkapjuk a magunkét.
- Pedig szaladt az ezredes úr.
- Hogy be ne lobbanjak. Merre ment?
- Ki a kapun, aztán jobbra. Vele volt a harmonikája, tokba téve.

Az ezredes kitárta a kaput, az utcát nézte. Hosszú utca, a harmincas években felhúzott, régi házak övezik. Ember sehol. A hóban, a kaputól indulva, friss lábnyomok.

Szonda Szabolcs fordításai

BOGDAN SUCEAVĂ (1969, Curtea de Argeş): író, publicista, matematikus. A Bukaresti Tudományegyetemen diplomázott matematika szakon, Michigan állam egyetemén doktorált ugyanabból a tudományágból 2002-ben, és 2007 óta a kaliforniai egyetemen, Fullertonban tanít matematikát. Első könyve 1990-ben jelent meg, azóta jelentős kiadónál tizenötnél több, számos esetben rangos díjakkal elismert kötetet publikált. Egyes munkái megjelentek angol, bolgár, francia, olasz és szlovén fordításban is. Magyarul eddig a legismertebb regénye, a *Venea din timpul diez* olvasható (*A félhanggal emelt időből érkezett*, Noran, 2009), a marosvásárhelyi Lector Kiadónál megjelenés előtt áll *Noaptea când cineva a murit pentru tine* (*Éjszaka valaki meghalt érted*) című regénye. Jelen írások a szerző *Să auzi forma unei tobe* (*Hallani egy dob alakját* – Millenium Books, Szatmárnémeti, 2013) című kötetéből valók.